

SHANE HEGARTY

ROBIT

MINİK BİR ROBOT

DEV BİR MACERA

ÇEVİRİ: GİZEM ŞAKAR

TEK TÜK HATIRLADIKLARIM

Hafızamda sadece iki buçuk hatıra ile uyandım.

Çok yanlış olan bir şey vardı. Çok daha fazlasını hatırlamalıydım. Milyonlarca hatırayı saklayacak biçimde tasarlanmış bir zihne sahibim. Ayrıca acil durumlar için popomun sol tarafında fazladan yerim var.

İlk hatıram on beş saniye uzunluğunda. Küçük bir kız ambalaj kağıdını yüzümden kaldırıyor. Sevinçle ığlık atarken gözleri ışıllı parlıyor. Koyu renk saçlarını kafasının tepesinde topuz yapmış ve ağzı kulaklarına varıyor.

Kızın boynunda kelebek şeklinde bir kolye takılı, kelebeğin kanatlarında yeşil, kırmızı, sarı ve mavi renklerde on altı tane göz kamaştırıcı mücevher var.

Bu kız gördüğümü hatırladığım ilk kişi.

Kız “Oyuncak robot! Teşekkürler Büyükanne!” diye mutlulukla bağırıyor.

Kızın arkasında, üzerinde “7. yaş günün kutlu olsun!” yazan balonların yanında ayakta duran, beyaz saçlı, gülümseyen bir kadın var. Bu kadın “Büyükanne” olmalı.

“Şirin ve sevimli Beth için şirin ve sevimli bir bottan daha iyi bir hediye olamaz diye düşündüm.” diyor Büyükanne.

Kızın adının Beth olduğunu böyle öğreniyorum.

“Teşekkürler teşekkürler teşekkürler teşekkürler teşekkürler!’ diyor Beth.

Bir aynada kendi yansımamı görüyorum. Beth’den biraz daha kısayım. Bedenim gümüş-yeşil renkli ve ampul şeklinde. Karnım yuvarlak ve sert ama dokununca ya da sarılınca yumuşak bir his verecekmiş gibi duruyor. Ellerimdeki dört tombul parmağımı şöyle bir oynatıyorum. Ayak parmaklarımı oynatamıyorum çünkü ayak parkmaklarım yok. Sadece yumurta şeklinde bacaklarım var.

“Ay, şunun suratına bak.” diyor Beth. “Çok sevdim!”

Geniş, oval şekilli bir kafam var; ortası düz, köşelere doğru eğimleniyor. Ekranda rengarenk ışıklı minik noktalar birlikte hareket ediyor ve çizgi film karakteri gibi bir insan suratı meydana getiriyor.

Kendimi gülümserken hayal ettiğimde ekranda parlak mavi gözler ve portakal rengi sıcak bir gülümseme beliriyor.

Beth ve büyükannesi gülüyor da gülüyor...

Bu hatıra burada bitiyor.

İkinci hatıra birinciden daha da kısa. Sadece yedi saniye sürüyor. Beth bu hatıradan da var ama boyu artık benden biraz daha uzun ve saçı da biraz uzamış. Kelebekli kolyesi yine boynunda ama bu sefer kanatlarından birinin tek taşı eksik. Bu hatıra ilkinden daha sonra kaydedilmiş olmalı.

Bana bakıp kıkırdıyor çünkü bir sebepten kafama şapka niyetine içinde hâlen çiçekler olan bir saksı takmışım. Ayrıca belimde renkli bir hulahop ve parmaklarımdan birine bağlanmış köpek şeklinde mor bir uçan balon var.

Beth o kadar çok gülüyor ki acaba gülmekten çatlar mı diye merak ediyorum.

Neyse ki çatlamıyor ve bu hatıra bitene kadar gülmeye devam ediyor.

Bir de şu son hatıra var. Yarım olan.

Bu hatıra düzgün oynamıyor. Cızırtılı, kesik kesik ve sadece 5,824 saniye sürüyor.

Beth öncekinden çok daha uzun. Yüzünde yaşça daha büyük bir ifade var. Kafamda saksı olan hatıranın üzerinden çok zaman geçmiş olmalı.

Kahkaha atmıyor.

Kelebekli kolyesini hâlâ takıyor. Kolyenin ağır gri paltosunun yakasından dışarı çıktığını görebiliyorum.

Dışarıda, bir caddedeyiz. Beth'in arkasındaki duvarda büyük bir tabela var. Turuncu bir halkanın içinde yan yatmış beyaz bir üçgen var.

Yakın bir yerden gürültüyle akan suyun sesini duyabiliyorum.

CIZIRTI. GÖRÜNTÜ ATLIYOR. Beth bana doğru eğilmiş. Gözleri dolmuş.

CIZIRTI. GÖRÜNTÜ ATLIYOR. Zayıf gün ışığı kelebekli kolyeden yansıyor. Düşmüş taşlar ardında üç minik boşluk bırakmış. Sadece on üç tane kalmış.

CIZIRTI. GÖRÜNTÜ ATLIYOR. Beth'in ağzından tek bir kelime çıkıyor. “Sev...”

Hatıra donuyor.

Başka hiçbir şey hatırlamıyorum. Belki de sonrasında kapatıldım. Belki de artık düzgün çalışmıyordum.

Ne kadar zaman böyle kaldığımı bilmiyorum.
Tek bildiğim, yeniden açıldığımda tek bir kelime
söylediğim: “Robit.”

Sonra kendimi uçsuz bucaksız bir çöp selinin
içinde, bir hurda öğütücünün dev metal çenesine
doğru sürüklenirken buldum.

RÖBİT

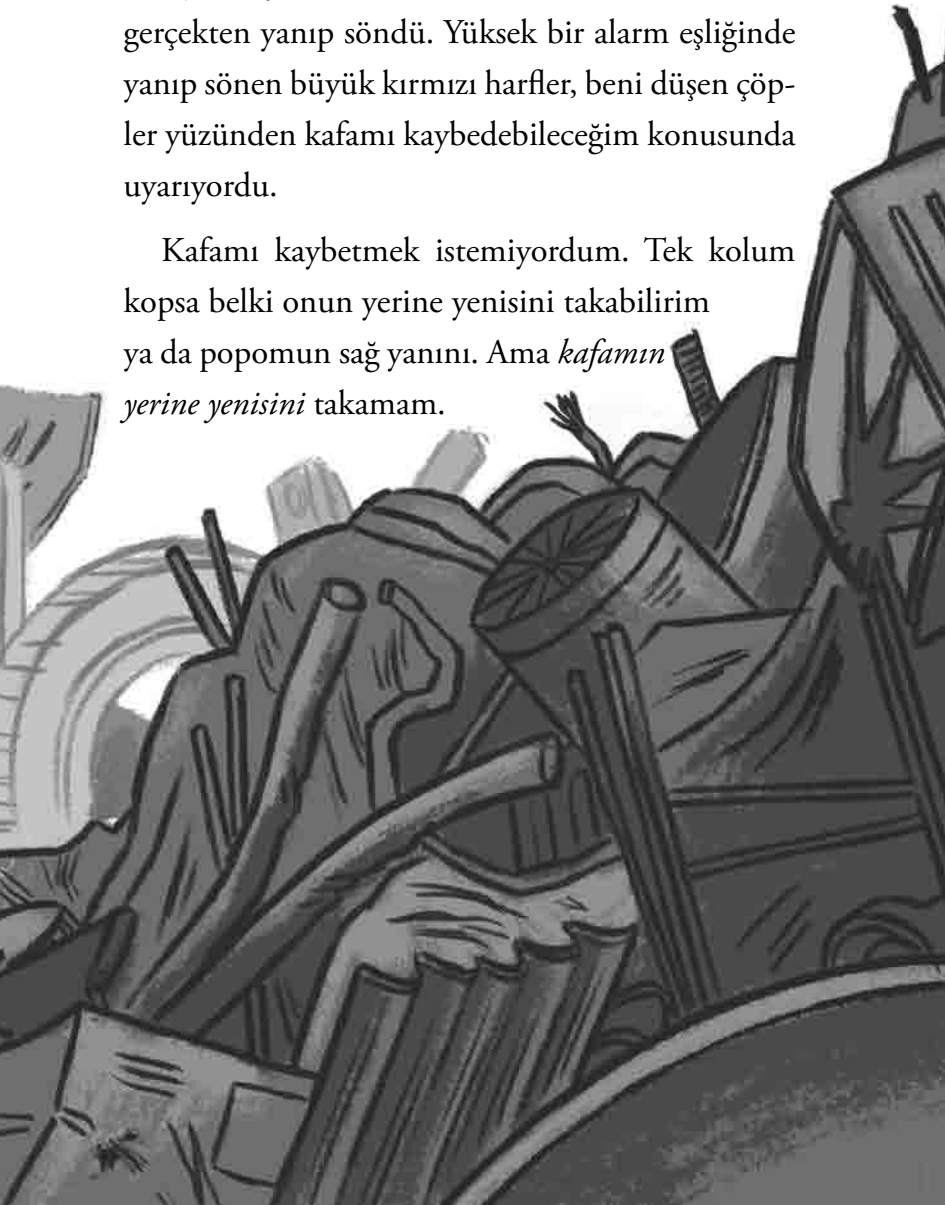
Bir araba plakası kafama çarptı ve *çının* diye bir ses çıktı.

Büyük bir traktör tekerleği başımın bir santimetre önüne düştü, neredeyse kafamı koparacaktı. Zıplaya zıplaya ilerledi ve sonunda öğütücünün kocaman, metal dişleri arasına sıkışıp patladı.

On beş metre uzağındaydım ve hızla kaymaya devam ediyordum. Tehlikeyi gördüğüm anda anlamıştım çünkü, TEHLİKE kelimesi zihnimde gerçekten yanıp söndü. Yüksek bir alarm eşliğinde yanıp sönen büyük kırmızı harfler, beni düşen çöpler yüzünden kafamı kaybedebileceğim konusunda uyarıyordu.

Kafamı kaybetmek istemiyordum. Tek kolum kopsa belki onun yerine yenisini takabilirim ya da popomun sağ yanını. Ama *kafamın yerine yenisini* takamam.

TEHLİKE

En kalın elik parçalarını bile metal kırıntısına eviren tcye on metre kaldı.

Ben bir robottum. Durumu değerlendirmek, acil bir kaçış yolu oluşturmak ve planımı gecikmeden uygulamaya koymak için gelişmiş bilgisayar beynimi hemen kullanmam gerektiğini biliyordum.

Ama yapmadım. Bunun yerine yokuş aşağı yuvarlanarak kayarken kollarımı ırttım ama zeminde tutunacak bir çıkıntı bulamadım.

Neden bunu yaptım? Siz insanların “panik” dedikleri şey bu mu?

Bundan hořlanmadım.

TEHLİKE TEHLİKE

Düşen bir ekmek kızartma makinesi gvdeme çarptı.

Sol kalamdaki kapak birden açıldı ve içinden parlak birşey dışarı, uzağa doğru fırladı ve yanımda

yamaç aşığı benimle birlikte kayan kırılmış oyuncak mutfanın kenarına takıldı.

O parlak şey Beth'in kelebekli kolyesiydi! Küçük mücevher taşları çöplerin kiri içinde parlıyordu. Taşlarının sadece on iki tanesi kalmıştı.

TEHLİKE TEHLİKE TEHLİKE.

Öğütücüye ve yok olmama sadece beş metre kaldı.

Beth'in kelebekli kolyesini kaybetmiş olduğunu anladım.

Beni kaybetmişti.

“Sev...” demişti son hatıramda. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyordum ama bu kelimenin insanlar için çok güçlü bir anlamı olduğundan emindim.

Kolyeyi görmek ve Beth'i düşünmek sakinleşme programımı yeniden çalıştırmış olmalı çünkü ansızın ne yapacağımı biliyordum.

Kaçmalıyım. Kolyeyi Beth'e geri götürmeliydim. *Kendimi* eve, ona götürmeliydim.